

Gottschalek-Hansen: Når jeg har rejst det anmeldte spørgsmål overfor den højtærede justitsminister: „Agter ministeren at ændre den hidtidige praksis med hensyn til løsladelse af psykisk defekte forbrydere?“, er grunden den, at det i vide kredse har vakt opsigt og bekymring, at der gennem de sidste år er sket så mange voldshandlinger, mord og overfald, der er foretaget af psykisk abnorme personer, som tidligere ved dom har været underkastet frihedsberøvelse.

Dagbladet „Aarhus Stiftstidende“ har således kunnet påvise, at der i løbet af de sidste 7—8 år er sket 14 mord herhjemme, hvor voldsmændene alle har haft en eller anden psykisk defekt og derfor tidligere enten har været underkastet administrativ frihedsberøvelse eller også ved dom har været anbragt i psykopatforvaring eller under sindssyge- eller åndssvageforsorg. Hvad den første kategori angår, altså dem, der administrativt har været underkastet frihedsberøvelse, er disse justitsministeren uvedkommende, og da der i øjeblikket er et folketingsudvalg, der arbejder med dette problem, skal jeg ikke komme nærmere ind på det, men jeg vil tillade mig at understrege, at den frygtelige begivenhed med den lille pige, der fornylig blev offer for en 17-årig morders udåd, bør minde os om, at en skarpere kurs må indføres med hensyn til løsladelser i tvivlsomme tilfælde. Et mere intimt samarbejde mellem de forskellige ansvarlige instanser bør realiseres.

Derimod henhører den anden kategori, altså de domfældte, under den højtærede justitsministers domæne. Desværre oplever man jo ret ofte, at forbrydere efter udstået straf igen kommer i konflikt med loven, så ud fra den betragtning er der ikke noget mærkeligt i, at det samme er tilfældet med abnorme personer. Der er kun den meget væsentlige forskel, at de sidste handler ikke under ansvar i modsætning til de førstnævnte. Der synes at herske nogen uoverensstemmelse mellem landets øverste anklager, rigsadvokat Pihl, og de udskrivende læger om ansvaret for de løsladelser, der

finder sted. Var det ikke naturligt, om et vist samspil mellem anklagemyndigheden og psykiaterne fandt sted, således at løsladelser kun blev praktiseret, hvor alle instanser var hørt, og hvor alle var enige om løsladelse? Som forholdene er nu, er det kun naturligt, at befolkningen er bekymret.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I det stillede spørgsmål ligger, at det, det ærede medlem interesserer sig for, er praksis med hensyn til løsladelse af psykisk abnorme, der har gjort sig skyldige i et strafbart forhold, derimod ikke praksis med hensyn til personer, der, uden at retsvæsenet har været indblandet deri, har været anbragt på hospital eller anstalt, og som efter at være udskrevet gør sig skyldige i forbrydelser. Jeg fremhæver dette, fordi i hvert fald seks af de 20 tilfælde fra de sidste syv-otte år, som har været fremdraget i pressen, er af denne art.

Retsvæsenet har i disse sidste tilfælde ikke haft nogen indflydelse på spørgsmålet om udskrivning, og når disse holdes udenfor, falder de tilfælde, det ærede medlem ønsker belyst, i tre grupper. De pågældende kan for det første være dømt til anbringelse i sindssygehospital, åndssvageanstalt eller lign. Dømmes den psykisk abnorme til anbringelse i en anstalt, er det alene domstolene, der afgør, om udskrivning — sædvanligvis på prøve — bør finde sted. Afgørelsen træffes ved kendelse, normalt af den ret, der har dømt den pågældende, efter at anklagemyndigheden og forsvareren og eventuelt den dømte har haft lejlighed til at udtale sig. Som grundlag for afgørelsen foreligger erklæring fra vedkommende overlæge og i reglen fra retslægerrådet. Disse erklæringer må selvsagt have en betydelig vægt, men det påhviler efter straffeloven domstolene at sørge for, at der træffes og opretholdes sådanne foranstaltninger, som af hensyn til retssikkerheden findes fornødne, men straffeloven giver samtidig udtrykkelig domstolene anvisning på, at der ikke bør anvendes mere indgribende foranstaltninger, end sikkerhedshensyn kræver.